

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Sibiului

Onor. Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul:

pentru parohii cl. I Lei 7000.— cl. II Lei 5000.— cl. III Lei 3000.— Particulari Lei 7000.— Autorități și strănătate Lei 15.000.— De sprijin Lei 20.000.—

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

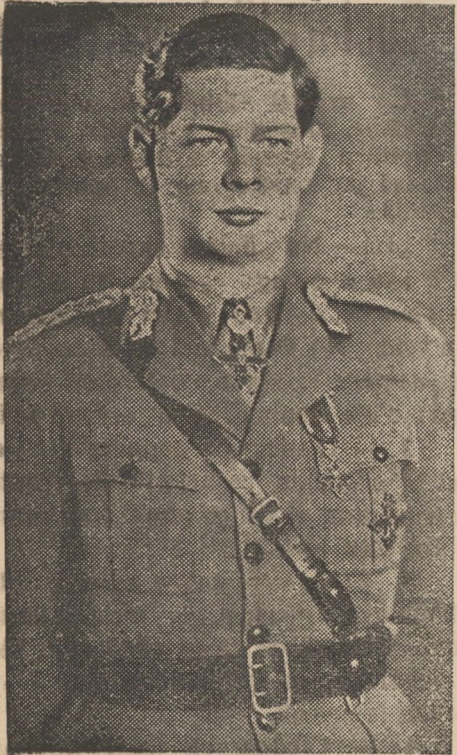
Prețul inserțiunilor

un cm.² 20 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRAȚIEI foii Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 4

ZIUA REGELUI

In 8 Noembrie, deoată cu praznicul închinat sf. Arhangheli Mihail și Gavril, sărbătorim și ziua de nume a Majestății Sale Regelui Mihai I.

Născut între noi, înfipt cu toată ființa Sa în glia străbună, legat prin înaintași de tradițiile acestui Neam, înfrățit cu toate necazurile dar și cu toate bucuriile noastre, El, Regele Mihai întâiul, înmănușiază aspirațiunile poporului român către zări tot mai limpezi și mai pline de fericire.

In sufletul fiecărui Român, Majestatea Sa a cucerit un loc cald, locul frunțas. Fiindcă prin tinerețea care îi încununează tâmpile și îi îmbujorează fața, El întruchipează entuziasmul sănătos și ducător la izbândă; prin atitudinea de cavalier, care îi însoțește faptele, El poartă peste ani chipul nobleței legendare a Voevozilor ctitori de Neam și de așezăminte; prin faptele unei domnii scurte, Măria Sa a întors roata destinului și ne-a așezat în făgașul legăturilor noastre naturale cu alte neamuri.

Actul dela 23 August 1944, act începător de istorie nouă, se leagă strâns și pentru totdeauna de înțelepciunea și de bărbăția tinerească a Majestății Sale.

Incrustările acestea spintecă rama formulărilor protocolare, mai ales prin faptul că se întâresc deodată cu omagiul exprimat Majestății Sale încă și de alte neamuri. Uniunea Sovietică l-a conferit cea mai înaltă distincție, întuind astfel, pentru oricine, contribuția Sa întru întoarcerea noastră și a omenirii întregi în calea păcii și a progresului.

Pentru toate acestea, din prilejul onomastice, cade-se a spune: Să trăiești, Majestate! Să-Ți dea Domnul o domnie lungă și bogată în fapte mari, pentru ca în liniștea Ta și noi zile bune să avem.

„TELEGRAFUL ROMÂN”

UNA CU POPORUL

Una din tainele rezistenței noastre în fața vitregiei vremurilor trecute, a fost legătura strânsă dintre Biserică și popor. Această legătură indisolubilă s'a încheșat și prin identificarea profeției cu sufletul poporului, a cărui soartă — bună sau rea — a împărțit-o în toată bună vremea.

In viforul năvălirii — timp de peste o mie de ani — puhoiului popoarelor barbare, soarta poporului băștinaș s'a înfrățit deplin cu aceea a slujitorilor Bisericii, care i-a ocrotit ca o mamă bună la sânul său. Spre a-și scăpa viața din vârtoarea primejdiilor, poporul s'a retras în adăpostul văilor și al poienilor din munți. In acele împrejurări vitrege, singurul sprijin i-a fost nădejdea în Dumnezeu, pe care i-au inspirat-o călugării sau preoții cari l-au ocrotit, făcându-se una cu necazurile și suferințele lui.

Dar vifornitele istoriei nu s'au isprăvit odată cu încetarea năvălirilor barbare. E doar în deobște știut că întreg trecutul Neamului românesc a fost un lung șirag de suferinți și pătimiri, presărate pe drumul Golgotei românești, care a dus la învierea lui istorică: dobândirea independenței naționale.

Mai ales cu Românii din Ardeal soarta istoriei a fost osebit de vitregă. Dar în întreg răstimpul vitregiei vremurilor, preoțimea ardeleană a stat neconținut lângă sufletul poporului, identificându-se cu soarta lui de iobag, picurându-i în inimă puterea răbdării și inspirându-i nădejdi de mai bine. Prin această înfrățire indisolubilă încheșată în focul suferințelor multiseculare, preoțimea ardeleană a biruit toate năpăstuirile vremii și a dus turma dreptcredincioasă la limanul libertății și dreptății.

Învăluită în furtuna celor mai grele încercări, preoțimea ardeleană și-a găsit cea mai întremătoare mângâiere și tăria rezistenței nebiruite, în identificarea cu sufletul mare și bun al poporului. Slujirea poporului i-a fost — după puterile Cerului — cel mai bogat izvor de putere și de înălțare sufletească.

Glorioasa tradiție de-a se identifica în toate împrejurările cu necazurile și cu nădejdiile obștei dreptcredincioase, preoțimea trebuie s'o păstreze cu sfințenie și s'o cultive cu toată grija și osârdia. Ea apasă cu puterea unui sfânt obligământ, asupra tuturor conștiințelor preoțești.

Vremurile deosebit de grele prin care trecem, trebuie să fie pentru noi un îndemn puternic de-a a ne apropia și mai mult de popor și de sufletul lui. Căci și astăzi una din tainele tăriei noastre și a rezistenței nebiruite în fața oricăror încercări, este identificarea cu sufletul poporului.

După slujirea închinată lui Dumnezeu, nu există pentru preot o slujire mai sublimă decât aceea închinată poporului.

Slujirea mai sublimă decât aceea închinată poporului. Slujirea poporului, izbăvirea din necazuri și ridicarea lui la desăvârșire, este însăși misiunea preoției noastre. Dar ea nu se poate face deplin decât făcându-ne una cu poporul.

Drept aceea, să stăm cât mai aproape de popor, aplecând neconținut urechea la bătăile inimii lui. Să fim mereu în mijlocul poporului, luând aminte la orice durere, la orice suspin, la orice necaz al lui. Ca toți cei apăsați de lipsuri și suferințe să simtă atmosfera caldă a marelui familii creștine a Neamului nostru și să se bucure de sprijinul frățesc al tuturor.

Avem marea și sfânta îndatorire de-a veghea și de-a face ca nici un mădular din trupul Neamului să nu fie lăsat pradă încercărilor și greutateilor vieții. Pe toți trebuie să-i ajutăm — din toate puterile și cu toate mijloacele — să răzbată până la capăt drumul greu care duce la izbăvirea deplină și la fericirea veșnică.

La această atitudine ne obligă nu numai calitatea noastră de creștini, ci mai ales misiunea noastră de păstori sufletești ai poporului. Și să nu uităm că «păstorul cel bun își pune sufletul pentru oi» (Ioan X, 11). Numai astfel purtându-ne, păstoriții noștri vor cunoaște, asculta și urma glasul nostru, iar la nevoie își vor da și ei sufletul pentru noi. Dacă ne vom purta altfel, atunci riscăm să avem soarta năimitului.

Calea de răzbatere la o așa păstorire, este iubirea curată și sinceră față de popor. Iubirea ne va ajuta să ne identificăm cu toate necazurile și aspirațiunile poporului. Ea va ține în continuu trează și activă conștiința misiunii noastre de «părinți ai poporului». Ea va face din noi adevărați îndrumători și sprijinitori ai poporului, în orice împrejurări.

Iubirea de popor — expresia concretă a iubirii de Dumnezeu (cf. I Ioan IV, 20) — ne va fi reazimul cel mai puternic și mai neînșelător. Mijlocindu-ne identificarea cu necazurile și cu aspirațiunile păstoriților noștri, ea ne va ajuta să încheșăm cele mai strânse legături între noi și popor. Și să nu uităm că mai ales în timpuri de grele încercări, putem face cât mai simțită și mai necesară prezența noastră în mijlocul poporului pe care îl păstorum.

Ar putea fi cineva ispitit să creadă că slujind poporului cu tot devotamentul, s'ar depărta de Dumnezeu și ar neglija slujirea Lui. Ceea ce ar fi o gravă eroare. Pentru că nu putem sluji lui Dumnezeu decât slujind poporului și slujirea poporului este însăși slujirea lui Dumnezeu. De aceea, când slujim poporului, Dumnezeu se va îngriji neconținut să ne îmbrace întru atâta putere de sus, încât slujba noastră s'o putem face deplin.

Să avem grijă de popor în toate domeniile lui de viață, făcându-ne tuturor toate. *Intreaga noastră activitate pastorală să fie inspirată de nevoile și aspirațiunile poporului.* Și poporul care e bun, loial și recunoscător, va răspunde cu aceeași dragoste caldă și va înconjura pe păstorii lui cu grija cea mai jertfelnică.

Să luăm aminte: In fața oricăror încercări și vitregii a'le vieții, taina rezistenței noastre nebiruite este să fim una cu poporul, la bine și la greu. In afară de ajutorul lui Dumnezeu, nu avem altă cheazășie a biruinței peste orice greutate!

C. SÂRBU

Nr. 138/945 M.

Notificare oficială

Pentru orientarea celor ce ar dori să exercite profesiunea de apărător în cauzele ce vor veni în judecata instanțelor disciplinare și judecătorești ale Bisericii ortodoxe române, în privința apărătorilor „Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și judecătorești al Bisericii ortodoxe române”, cuprinde următoarele dispozițiuni:

ART. 213: Persoanele date în judecata instanțelor bisericești, vor putea fi asistate de apărători.

ART. 214: Apărătorii se vor lua dintre clericii licențiați și doctorii în teologie, cu o vechime de cel puțin 5 ani dela obținerea titlului de licențiat.

ART. 215: Persoanele care vor voi să exercite profesiunea de apărător, vor face declarație în scris, însoțite de acte în regulă, din care să se vadă că întrunesc condițiile de a fi apărător.

ART. 216: Această declarație se va face la Chiriașul respectiv, care o va primi în comisiunile respective.

ART. 217: La Mitropoliiile din București, Iași și Sibiu se va institui câte o comisiune compusă din profesorul de drept canonic dela Facultatea sau dela Academia de teologie locală, sau din cuprinsul Mitropoliei, președintele Consistorului spiritual mitropolitan și cel mai vechi apărător din cuprinsul Mitropoliei.

Această comisiune va examina titlurile și găsind că petiționarii întrunesc condițiunile cerute, va comunica Chiriașului spre știință și aprobare.

ART. 218: Aceeași comisiune va revizui toate autorizațiile de apărător date până acum, fără de cari nu vor putea exercita dreptul de apărător.

ART. 219: La fiecare Eparhie va fi un tablou de numele și pronumele tuturor apărătorilor din țară.

ART. 221: Fiecare apărător înscris în tablou, va plăti comisiunii o taxă de Lei 1500, în care va intra și plata cărții de legitimație.

ART. 222: Nu vor putea fi apărători persoanele care deși întrunesc celelalte condițiuni, vor fi fost condamnate în vreunul din cazurile prevăzute de legile civile ce atrag după sine pierderea dreptului de apărător.

Consistorul Mitropolitan

Cuvântarea

Prea Sfințitului NICOLAE al Clujului la deschiderea Adunării eparhiale

Prea Cucernici Părinți,
Domnilor Deputați,

Dăm slavă și mulțumită bunului Părinte ceresc, că a risipit norii grei ce se'nvolburau furioși deasupra capetelor noastre și a deschis zăriști mai luminoase pentru destinul neamului românesc, făcând cu puțință, după cinci ani cumplii, și întrunirea Adunării noastre eparhiale.

«Că de când nu ne-am văzut
Multă vreme a trecut»
Și multe s'au petrecut...

O parte din noi am fost smulși dela sânul patriei-mame, de judecătorii cei fără de lege, și dați pe mâna celor ce ne-au stăpânit apoi după crâncenul lor cuvânt de ordine: «Nici o îndurare!»

Încă din primele zile ale acestei stăpâniri, bisericile ne-au fost dărâmate, sau arse, sau prefăcute în magazii, sau închise; școlile ne-au fost luate, așezămintele culturale desființate, bunurile câștigate cu trudă jefuite, folosirea graiului nostru neîngăduită — uneori nici chiar pe stradă.

După prăpădul dela Treznea și Ip, unde armata ungurească a împușcat fără nici o vină sute de Români, a urmat calvarul expulzării în masă și al deportărilor la muncă. N'au fost cruțate de această păgânească prigoană nici fetele tinere, nici moșnegii de peste șaptezeci de ani. Feciorii noștri au fost duși la oaste sau înjugați la plug pe moșiile grofilor; tinerii noștri intelectuali au fost dați afară până și din școlile ungurești, iar cărturarilor mai vârstnici, ca și tărâni mai înstăriți, cari au scăpat de oaste sau de munca silnică, au fost întemnițați sau aruncați peste graniță.

Adăogați la toate acestea nesfârșitele judecăți la eari au fost țăriși Românii din țara «Sfântului Ștefan» precum și umilirile și bătăile zilnice la care au fost supuși aceiași nenorociți fii ai nației noastre — și vă veți putea face măcar o palidă icoană despre viața românească din Ardealul «decedat», cum îl numeau unii în tragică glumă.

Și totuși, noi nu facem pomelnicul acestor foarte dureroase fapte decât pentru a ajunge la încheierea oarecum nefirească: *Peste toate tragem dungă, toate le uităm de dragul învierii și al păcii.*

Ne rămâne însă și nouă ceva ce nu trebuie să uităm: Bunătatea nemărginită a lui Dumnezeu care ne-a ajutat să răzvim prin furtuna atâtor necazuri — și statornicia dragoste a fraților noștri de dincolo de Feleac, care încă ne-a fost un puternic razim în mijlocul cumplitelor izbeliști ale vieții noastre de patru ani trăiți în țară străină. Li aduc mulțumirile cele calde în deosebi înalt Prea Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae pentru părinteasca dragoste și grijă ce ne-a arătat în tot timpul surghiunului nostru, ca și pentru luminata conștiință cu care a ținut veșnic înălțat steagul dreptății noastre călcate'n picioare. Aceeași caldă recunoștință din partea noastră i se cuvine Excelenței Sale Domnului Eugen Filotti, fostul ministru plenipotențiar al României la Budapesta, care identificându se frățeste cu suferințele noastre, ne-a apărat dreptatea cu o impresionantă pasiune, în toată bună vremea.

Acum, zările s'au limpezit. Prin eroica faptă din 23 August 1944, a M. Sale Regelui Mihai I, prin vitejia ostașilor noștri și prin uriașele jertfe

ale armatei sovietice și ale celorlalți din Apus pământul Ardealului întreg este slobod, iar noi ne găsim din nou la sânul cel cald al patriei mame. De sigur, rănile săpate pe trupul țării noastre de cei ce voiau să prefacă lumea toată în «spațiul lor vital», nu se vor vindeca ușor. Greutăți și suferințe vor mai fi destule până când viața obștească și va găsi alvia curgerii sale firești, fără cotituri prea repezi și fără revărsări prea păgubitoare. Dar cu credința în Dumnezeu și în puterile de viață ale neamului nostru și cu duhul de frăție care trebuie să ne conducă în toate gândurile și lucrările noastre, vom trece și peste necazurile ce ne vor mai paște în acest veac de naștere a unei lumi nouă,

Prea Cucernici Părinți,
Domnilor Deputați,

Lăsând rapoartelor ce vi se vor prezenta — sarcina de a Vă înfățișa mai pe larg desfășurarea vieții noastre bisericești în cei cinci ani din urmă și'n deosebi în anul 1944, nu mă pot răbda să nu fac din locul acesta îmbucurătoarea constatare, că Biserica a trecut destul de neted peste recente zile de criză. Cei ce se temeau poate că nația noastră se va clăti din drumul dreptei credințe și din al izbăvitoarelor sale tradiții — s'au înșelat. Sfintele noastre lăcașuri niciodată n'au fost mai pline de închinători cucernici și poporul nostru în totalitatea celor mai buni fii ai săi, niciodată nu s'a alipit mai strâns de Biserica strămoșilor lui, decât astăzi. Evident, impresionanta statornicie în credința a iubitului nostru popor se datorește în primul rând cruntelor încercări cu care a fost cercetat de nepătrunsele judecăți ale Părintelui celui din cer. Căci necazurile totdeauna apropie pe om de Dumnezeu. Totuși, această statornicie este și rodul binecuvântatei lucrări ce au săvârșit-o strădăniile noștri preoți și toți întâistătătorii din sfânta noastră Biserică. De aceea, țin să mulțumesc din inimă tuturor slujitorilor acestei Biserici — începând cu devotații mei consilieri și profesori de teologie, și slujbași din centru și terminând cu prea cucernicii protopopi tractuali și cu preoții celor mai ascunse cătune ale vastei noastre eparhii — pentru jertfelnică osteneală ce au cheltuit o în slujba Bisericii neamului, ca niște buni ostași ai lui Hristos. Părinteasca mea laudă și mulțumită le-o aduc și celor de dincoace și celor de dincolo de Feleac; deci și împreună lucrătorilor mei din vremelnicul Vicariat de Alba Iulia, cari — în frunte cu devotatul Păr. vicar Al. Baba — au ostenit din răsuputeri, ca turma cea cuvântătoare, încredințată păstoririi lor, să iasă cât mai nevătămată din vârtejul războiului în care a fost prinsă.

Încerc să îmbrățișez cu gândul și dragostea mea toată oastea cu care am intrat în luptă. Și inima mi se strânge de durere, văzând că unii dintre luptători lipsesc din rândurile noastre. Căci de acum cinci ani o seamă de frați preoți și fruntași mirenii ai vieții noastre bisericești au fost chemați la Domnul: Printre ei, vrednicul consilier eparhial Ion Goron și harnicul casier al Consiliului Ion Cioara, Protopopul-mucenic Aurel Munteanu al Huedinului și bunul părinte A. Fodoreanu din Abrud. Apoi deputații Adunării noastre eparhiale: neuitații dr. Remus Furdul, dr. Mihai Moldovan, dr. Ion Lazar, dr. Gheorghe Pavel și dr. Iuliu Prodan.

Li rechemăm pe toți în amintirea noastră plină de pietate și iubire, rugând pe bunul Dumnezeu să-i odihnească în pace și să scoale din sânul neamului nostru alți luptători, tot atât de bravi, pentru izbândă Evangheliei lui Hristos în lume.

Prea Cucernici Părinți,
Domnilor Deputați,

Biserica noastră ortodoxă și-a împletit, de-alungul istoriei sale, o cunună de strălucitoare vrednicii din statornicile sale silințe de a întemeia și conduce școlile pentru buna creștere și luminare a tineretului nației românești. După cel dintâi războiu al lumii însă Statul a crezut că face un lucru înțelept luând de pe umerii Bisericii sarcina învățământului confesional din Transilvania. Anii din urmă au dovedit în chipul cel mai grav că se săvârșise o mare greșală — și culturală și politică. Într'adevăr Statul se dispensase de serviciile celui mai încercat colaborator al său pe țărâmul școlar, fără să-și dea sama că Biserica este de față și acolo unde Statul uneori nu poate fi.

Astfel, pe urma cruntei nedreptăți ce ni s'a făcut în 1940 la Viena, ne-am pomenit în Ungaria fără nicio școală primară românească, ne mai vorbind de școală secundară sau chiar de universitate... Am încercat să înființăm, dar ni s'a refuzat îngăduința legiuită.

A dat însă Dumnezeu că dictatul dela Viena s'asurpat, cu urzitorii și beneficiarii lui cu tot, ca orice casă zidită pe nisip. Și'n presajma Crăciunului din anul 1944 Episcopia noastră a întemeiat la Cluj un liceu ortodox de fete și băieți. El a funcționat în chip pe deplin mulțumitor și candidații lui au ieșit cei dintâi pe întreaga serie clujană a bacalaureaților de astă primăvară.

Bunul nume ce a izbutit să-și câștige liceul nostru într'un timp record, a stârnit o adevărată năvală la acest așezământ al sfintei noastre Biserici, pe care am fost nevoiți astfel să-l bifurcăm, organizând în această toamnă Liceul de fete „Doamna Stanca” și Liceul de băieți «Mitropolitul Simion Ștefan». Inzestrate cu un corp profesoral dintre cele mai alese, aceste două școli ale noastre își vor deschide cursurile chiar mâine, cu nu mai puțin de aproape 600 de elevi și eleve.

Am ținut să împărtășim această veste bună Cinstitei noastre Adunări eparhiale, ca împreună cu toată obștea românească să se bucure și să mulțumească dlui Ștefan Voitec, ministrul Educației Naționale, pentru larga înțelegere și bunăvoință cu care a întâmpinat inițiativa noastră, acordând liceelor noastre dreptul de publicitate și pătându-le personalul didactic și administrativ din bugetul Statului. D-sa s'a făcut astfel ctitorul acestor așezăminte culturale ale Bisericii, așezăminte a căror bună gospodărie și îndrumare va alcătui una dintre cele mai plăcute și mai statornice preocupări ale noastre.

Prea Cucernici Părinți,
Domnilor Deputați,

În atmosfera de justificată seninătate pe care sunt încredințat că a stârnit-o această veste în inimile Dvoastre, Vă bineventez pe toți — și pe cei mai vechi și pe cei mai noi — rugând pe cel Atotputernic să-și reverse darurile Sale bogate asupra lucrărilor noastre, spre mărirea Lui, spre întărirea Sfintei noastre Biserici și spre înălțarea iubitului nostru popor.

Sesiunea Adunării noastre eparhiale din anul 1945 este deschisă.

Sâmbătă, în 3 Noemvrie 1945, rămășițele pământești ale regretatului episcop Dr. VASILE STAN al Maramureșului au fost exhumate din cimitriul central al orașului Sibiu și transportate la Râșnari. Acolo, ele au fost așezate spre veșnică odihnă în cripta anume construită și care este situată în vecinătatea mausoleului marelui mitropolit A. Saguna.

Parastasul pus cu acest prilej a fost slujit, în prezența familiei și a rudeniilor mai apropiate, de P. C. prot. stavr. Em. Cloran și Dr. S. Stanca, și de C. preoți: E. Dancășiu, I. Brode, Zosim Oancea și I. Albu.

I. P. Sf. nostru mitropolit NICOLAE a fost reprezentat la ceremonie prin P. C. prot. stavr. Em. Cloran, consilier mitropolitan.

Declarații importante

Cu prilejul sărbătoririi zilei marnei americane, președintele Truman a declarat că politica externă a Statelor Unite se bazează pe următoarele 12 puncte fundamentale:

1. — Nu căutăm expansiuni teritoriale sau avantajul egoiste. Nu avem nici un plan de a ataca vreun alt stat mare sau mic. Nu avem nici un scop care să dea naștere la vreun conflict cu dorințele pașnice ale vreunei națiuni, oricare ar fi ea.

2. — Credem că popoarele, care au fost deposedate prin forță de drepturile lor suverane și de guvernul lor autonom, le vor găsi ușor.

3. — Nu vom putea accepta nici o schimbare teritorială, în nici o parte a lumii, în afară de cazul când ar fi făcută în acord cu dorința liber exprimată a poporului în cauză.

4. — Credem că toate popoarele, care sunt gata să se guverneze singure, ar trebui să aibă dreptul să-și aleagă forma propriului lor guvern, fără vreo ingerință străină.

Acest lucru este adevărat atât pentru Europa, Asia și Africa, cât și pentru emisfera occidentală.

5. — Prin acțiunile combinate și cooperarea cu aliații noștri din război, trebuie să ajutăm statele înarmate să-și stabilească guverne democratice, alese în mod liber de către ele.

6. — Trebuie să încercăm să construim o lume în care nazismul, fascismul și agresivitatea militară să nu mai poată exista.

7. — Vom refuza să recunoaștem orice guvern impus oricărei națiuni, oricare ar fi ea, prin forță străină.

8. — În unele cazuri, s'ar putea să fie cu neputință să se împiedece ca un asemenea guvern să se impună prin forță, dar guvernul Statelor Unite nu va recunoaște un asemenea guvern.

9. — Credem că toate națiunile trebuie să se bucure de libertatea mărilor și să posedă drepturi egale pentru navigația liberă pe căile navigabile și fluviile de frontieră, precum și pe căile navigabile ce traversează mai multe țări.

10. — Credem că toate statele, care sunt primite în comunitatea națiunilor, trebuie să aibă acces pe baze egale la comerțul cu materii prime al lumii.

11. — Credem că statele suverane din emisfera occidentală trebuie să lucreze împreună ca vecini și fără ingerință străină la soluționarea problemelor lor comune.

12. — Credem că o colaborare economică deplină între toate națiunile mari și mici este esențială pentru îmbunătățirea condițiilor de viață pretutindeni în lume și pentru eliberarea de frică și de nevoi.

13. — Trebuie să continuăm a promova libertatea cuvântului și libertatea religiei printre națiunile pașnice din lume.

14. — Suntem convinși că menținerea păcii între națiuni cere o Organizație a Națiunilor Unite constituită din toate națiunile pașnice din lume, care sunt gata să se unească cu noi pentru a întreprinde forța, dacă este necesar, în scopul de a se asigura pacea.

